

elkülönítés

tekerni szebbet
– szorosabbra a papírt egyenletesen a dohányt –
felesleges
mert minden következő sodrás minősége ismeretlen
így bármi előzőt legszebbnek vagy akármi másnak hívni
hazugság
azt pedig sohasem akartam igazán
bár néha meg kellett hogy történjen
a bonyolult egyszerűvé, az egyszerű bonyolulttá
életet emlékké formálni

és tagadni, hogy abból így bármi is hazugság lenne:
ahogy a hüvelyben összeszáradt dohány szálait egymástól úgy
az igazságtól sem

Elkülöníteni lehetetlen.

után

folytatom hiába van vége
mert a megszűnés is újratermel
a maga után hagyott semmi
vákuum

Nem tudtam elég lassúnak lenni, hogy a lámpa zöldről pirosra váltson.

anyám füléből fonendoszkóp nyílt
a hideg fémet szívemhez nyomta
„mi baj kincsem”
és én beszélni kezdtem, de nem válaszoltam

Ideje lenne

valami ténylegest mondani
de úgy érzem ideje nincsen még semminek
ideje lenne végre valami idejének
de úgy érzem ideje nincsen már semminek
hát marad az alanytagadás
minden pont helyén egy *de*
a folytonos feltételállítás
hogyan lehetne.

de mégse

Kapuzárás

És elkezd sportolni
heti ötször edzőterem
napi háromszor diétás étkezés
a két liter víz mellé meg okosóra
és azzal bizonygatja hogy mennyit futott
mostanában és ez aztán az ő korában...
akár egy húszéves

aztán lesz új parfüm meg sportkocsi
és mondja mert érzi, hogy végre férfi lett belőle
a neje meg tapsol hogy lassan mint egy isten

ahogy két ujjal fogja a kormányt
pont azzal a kettővel
amivel úgy szokta
és a lány beleremeg
aztán még jobban nevet
a férfi meg ugyanúgy vele
hogyan nem is sejti
a kocsi után őt akarja lecserélni

A hajnalokról

amikor magányos, hosszú szakállú férfiak
és férjüket kísérő asszonyok
türelmetlen csendje feszíti a ködöt.
aztán egy ajtó kinyílik
összeér térd és szájsarok
és az egymásra gyűródött embertömeg előtt
a sorszámautomata bekapcsol

A hajnalokról
amelyeket egy második emeleti iroda
ventilátora kerget szét
mint megkeseredett öregek a réten játszó gyermekeket
A folyosón rakottszoknyás asszonyok zsolozsmáznak:
innen nincs kiút Uram jaj innen már sehová
mire a pult mögül valaki felkiált:
tovább!
tovább!

Aztán kulcsra záródnak az irodaajtók
kiüresednek a folyósók
kint csattogni kezdenek a cigarettatöltők

De most még július 4. 5 óra
Ilyenkor magányos, hosszú szakállú férfiak
és férjüket kísérő asszonyok közömbössé
keseredve váraкоznak a munkaügyi hivatal előtt –

18 fok napsütés, dohányfüst
a második emeleten bekapcsolódnak a ventilátorok
a függönyök meglibbennek
és az ablaküvegben

látom magam megöregedni